

Pytania prejudycjalne

Czy krajowe organy podatkowe mogą wykluczyć stosowanie art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich⁽¹⁾ na podstawie zawartego w tym artykule postanowienia, zgodnie z którym artykuł ten nie stosuje się w przypadku likwidacji spółki zależnej, powołując się na przepis prawa krajowego (w niniejszym przypadku art. 210 kodeksu podatków dochodowych 1992 r.) uznający łącznie przez przejęcie, w ramach którego nie następuje w rzeczywistości żadna likwidacja spółki zależnej, za równoznaczne z łączeniem, w ramach którego faktycznie następuje likwidacja spółki zależnej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 6.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 24 maja 2011 r. w sprawie T-489/08 Power-One Italy SpA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 lipca 2011 r. przez Power-One Italy SpA

(Sprawa C-372/11 P)

(2011/C 282/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Power-One Italy SpA (przedstawiciele: A. Giussani i R. Giuffrida, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu (szósta izba) w sprawie T-489/08 wydanego w dniu 24 maja 2011 r., a w konsekwencji:
 - stwierdzenie naruszenia przez Komisję Europejską art. 10 ust. 2 rozporządzenia 1655/2000⁽¹⁾ i art. 14 NAS⁽²⁾, a także ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;
 - stwierdzenie, w zakresie w jakim pozwała na to stan postępowania, istnienia związku przyczynowego między postępowaniem Komisji i szkodami poniesionymi oraz w dalszym ciągu ponoszonymi przez Power One Italy, a w konsekwencji nakazanie Unii, na podstawie art. 268 TFUE (dawny art. 235 WE) wypłaty na rzecz Power One Italy odszkodowania z tytułu szkód przez nią poniesionych, oszacowanych na kwotę 2 876 188,99 EUR, lub kosztów poniesionych na realizację projektu PNEUMA, wynikających z dokumentów załączonych do odwołania i będących w już w posiadaniu Komisji oraz stanowiących przedmiot żądań podniesionych w toku postępowania.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie, w pierwszej kolejności, naruszenie ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie, jeśli chodzi o stwierdzenie nieuwzględnienia wymogów formalnych.

W pkt 47 zaskarżonego postanowienia Sąd uznał, że ze stwierdzenia nieważności decyzji Komisji skarżąca mogłaby odnieść korzyść większą niż zwrócone kwoty, odpowiadającą odzyskaniu całkowitej pomocy finansowej przewidzianej dla spornego projektu i że „można uznać, iż wypłata tej kwoty tytułem odszkodowania miałaby bezpośredni związek ze stwierdzeniem nieważności wspomnianej decyzji”, uzasadniając w ten sposób argumentację dotyczącą nadużycia proceduralnego. Według wnoszącej odwołanie Sąd tym samym w sposób arbitralny oddzielił przedstawione przez nią żądanie od zasadniczego ogółu czynności, które złożyły się na zachowanie wywołujące szkodę, jak również od zdarzenia wywołującego szkodę, które stanowią poniesione łącznie wydatki. Zdaniem wnoszącej odwołanie uwzględnienie podniesionego przez Komisję zastrzeżenia nie zostało zatem należycie uzasadnione.

Zarzut drugi podniesiony na poparcie odwołania dotyczy naruszenia ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz niewłaściwego zastosowania zasad dotyczących ciężaru dowodu i gromadzenia materiału dowodowego, jak również niewystarczającego i wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia twierdzeń dotyczących pozostałej szkody.

Zgodnie z pkt 55 postanowienia Sądu „skarga nie określa charakteru i zakresu pozostałej szkody, którą jakoby poniosła [wnosząca odwołanie]” oraz „w skardze nie zostało wyjaśnione, z jakich powodów [wnosząca odwołanie] uważa, że pozostała szkoda wynikała z wycofania systemu finansowania spornego projektu przez Komisję”. Według skarżącej należy w tym względzie wskazać, że szkoda poniesiona przez daną spółkę może zostać określona wyłącznie *in re ipsa*, podczas gdy przedmiotowy system finansowania miał konkretne przeznaczenie, identyfikowalne w postaci wykonanego projektu, i jego odwołanie musiało wiązać się z poniesieniem kosztów, na które w braku takiego udziału dana spółka nie byłaby narażona. Powyższa argumentacja, przedstawiona już w uwagach dotyczących podniesionego przez Komisję zarzutu niedopuszczalności, (uwagach, do których załączony został także budżet spółki wnoszącej odwołanie) nie została zbadana przez Sąd, który ograniczył się do zakwestionowania braków zarzutu dotyczącego poniesionej szkody.

Wreszcie wnosząca odwołanie podnosi naruszenie ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i niewłaściwe zastosowanie zasad dotyczących ciężaru dowodu i gromadzenia materiału dowodowego, jak również brak oceny okoliczności mających decydujące znaczenie dla sporu, jeśli chodzi o związek przyczynowy.

W pkt 57 zaskarżonego postanowienia, w odniesieniu do związku przyczynowego, Sąd stwierdził, że spółka wnosząca odwołanie „nie przedstawiła żadnej wskazówki dotyczącej wpływu zachowania, o którym mowa, na okoliczność, iż poniosła ona koszty spornego projektu przekraczające maksymalną kwotę, do której zobowiązała się Komisja”. W ocenie skarżącej wydaje się oczywiste, że w tym wypadku ocena Sądu pozostaje w niezgodzie z faktami wynikającymi z akt sprawy. Jej zdaniem Sąd w istocie przeinaczył zgromadzony materiał dowodowy poprzez zanegowanie istnienia oczywistego

związku przyczynowego pomiędzy postępowaniem Komisji i szkodą poniesioną przez spółkę wnoszącą odwołanie. I tak w uzasadnieniu swojego postanowienia Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności podniesionych już w skardze wszczynającej postępowanie w pierwszej instancji, jak również przedłożonych później uwag. Z twierdzeń przedstawionych przez spółkę wnoszącą odwołanie miałyby jakoby wynikać drugorzędny, nie zaś zasadniczy, charakter zarzucanego jej uchybienia polegającego na opóźnieniu w uzupełnieniu dokumentacji dotyczącej w pełni wykonanego projektu.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. dotyczące instrumentu finansowego na rzecz środowiska (LIFE) (Dz.U. L 192, s. 1)

(²) Norme Amministrative Standard (standardowe normy administracyjne) stanowiące załącznik do Grant Agreement.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-374/11)

(2011/C 282/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White, I. Hadjiyiannis, A. Marghelis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podjąwszy działań niezbędnych w celu wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-188/08 Komisja przeciwko Irlandii, ta ostatnia uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 260 TFUE;
- zasądzenie zapłaty przez Irlandię na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 4 771,20 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie (lub do dnia wykonania wyroku przez Irlandię w całości wyroku w sprawie C-188/08, jeżeli nastąpi to w czasie trwania postępowania w niniejszej sprawie);
- zasądzenie zapłaty przez Irlandię na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 26 173,44 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania przez Irlandię wyroku w sprawie C-188/08;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Mięło ponad półtora roku od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału w sprawie C-188/08. Zdaniem Komisji był to wystarczający czas na wykonanie przez Irlandię tego wyroku. Komisja

stwierdza, że Irlandia zapowiedziała wydanie odpowiednich przepisów do końca 2010 r. Cel ten nie został jednak przez Irlandię osiągnięty i nie wydaje się, żeby wykonanie wyroku w całości miało nastąpić w najbliższym czasie. W związku z tym Komisja jest zdania, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 15 lipca 2011 r. — Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA przeciwko Państwu Belgijskiemu

(Sprawa C-375/11)

(2011/C 282/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA

Strona pozwana: Państwo Belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3, 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) w obecnie obowiązującym brzmieniu pozwalają państwom członkowskim nałożyć na operatorów posiadających indywidualne prawa do użytkowania częstotliwości telefonii ruchomej na okres piętnastu lat w ramach zezwoleń na utworzenie i obsługę na ich terytorium sieci telefonii ruchomej, udzielonych pod rządami uprzednio obowiązujących ram prawnych, opłatę jednorazową z tytułu przedłużenia ich indywidualnych praw do użytkowania częstotliwości — w wysokości wynikającej z liczby częstotliwości oraz miesięcy, których dotyczą prawa do użytkowania i obliczonej na podstawie dawnej jednorazowej opłaty koncesyjnej niegdyś związanej z udzieleniem wspomnianych zezwoleń — która to opłata jednorazowa istnieje obok, po pierwsze, opłaty rocznej za przydział częstotliwości służącej przede wszystkim pokryciu kosztów przydziału częstotliwości i jednocześnie częściowo odzwierciedlającej ich wartość, przy czym obie te opłaty mają na celu sprzyjanie optymalnemu wykorzystaniu częstotliwości, oraz po drugie, opłaty pokrywającej koszty zarządzania wydawaniem zezwoleń?
- 2) Czy art. 3, 12 i 13 dyrektywy o zezwoleniach pozwala państwom członkowskim nakazać operatorom ubiegającym się o uzyskanie nowych praw do użytkowania częstotliwości telefonii ruchomej uiszczenie nowej opłaty jednorazowej, której wysokość ustalana jest w drodze aukcji w chwili przydziału częstotliwości w celu odzwierciedlenia ich wartości,